

**R.D. Iacobi Marchantii, Pastoris Et Decani Covviniensis
SS. Theolog. Professoris, Rationale Evangelizantium**

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

Dom. XVIII. post Pent. Lect. 29. bipart Ecce offerebant ei Paralyticum
jacentem in lecto. Videns autem fidem illorum, &c. 1. pars agit de fide &
charitate offerentium Domino paralyticum. 2. de ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56372)

habeo unde solvam, in me lata est ista sententia, qua pro me lata est Maria innocens, ne moriar nocens: hodie autem veni ero tui sanguis, aut martyr tui. Sufficiens membra morti, quia non sufficiebant injuria. Est in virgine vulneris locus, qui non erat contumelia. Ego opprobrium declinavi, non martyrium tibi cessi vestem, non professionem mutavi. Sic diu certarunt. At Christo sic disponente ambo gloriosum martyrium subierunt, ut non separaret gladius Tyranni, quos junxerat amor Christi.

Lect. 29. DOMINICA XVIII. POST PENTECOST. tripati.

Ecce offerebant ei paralyticum, jacentem in lecto. Sc. Matth. 9.

Pars I. De fide & charitate offerentium Domino paralyticum. Luc. 9.

Non sine mysterio precepit Dominus Apostolus, dum eos mitebat ad predicationem Evangelii, ut si quos invenirent verbo Dei indignos, mox illos dederent, excutesque foras decivitate excuterent pulverem de pedibus suis in testimonium supra illos. Vult scilicet hac excussione pulveris significare se non solum frustra pro eis investigationem iterque suscepisse, sed etiam ne quidem pulverem a terra eorum maledicta velle se cum efferre, aut ulla in recum eis participare; ac insuper pulverem hunc in aere excussum contra ipsos testimonium dare, & in celum vindictam clamare. Sic ipse Christus cum regionem Gerafenorum transiens benedictionem impertiri paratus foret, cumque ibi crasset duos daemonicos legionem demonium in porcos immissa, mox discessit ab eis: quia urgebat multitudo regionis ut discederet, magis timens ob perditionem porcorum augmentum damni temporalis, quam concipiens benedictionem salutis spiritualis. Pius amabant porcos, quam Christum. Noluit ergo ipsis invidis Christum remanere, quia neminem ad salutem vult cogere. Propterea, quasi pulverem terrae eorum in ipsos excutiens, Ascendit in naviculum, & transivit, & venit in civitatem suam, ut Evangelium nostrum dicat. Non in Bethlehem ubi natus, non in Nazareth ubi educatus & conceptus, sed in Capharnaum venit, quae civitas ejus dicitur, quia in ea habitavit & frequenter ibi est conversatus, sicut dicitur; Quam audisset Iesus quia Ioannes traditus esset, secessit in Galileam, & relicta civitate Nazareth venit & habitavit in civitate Capharnaum maritima. Hanc etiam multis miraculis honoravit tamquam Galilee Metropolim, sanatione paralytici, vocatione & conversione Matthei, resuscitatione filiae Principis Synagoga five Archysynagoga, sanitate mulieris fluxum sanguinis patientis, ut plerique tradant interpretes secundum ordinem narrationis Evangelii. Itaque Christus deseruit deserentes se, deseruit eos qui porcos Deo praerunt, hoc est voluptatem luxuriosam, ventris ingluviem, pecuniam & lucrum, terrenorum affectum; deseruit eos qui factore pec-

Matth. 4.

Capharnaum multis miraculis a Christo honorata. Matth. 9.

cati delactantur quasi odore suavi, sicut porci ceno & stercore. Querit autem querentes se, querit verbum suum divinum honorantes, quales multi erant in civitate Capharnaum, de quibus est illud: Intravit Capharnaum, & auditum est. quod in domo esset, & convenerunt multi, ut non caperet neque ad ianuum, & loquebatur eis virtutum. Hoc est tanta erat multitudo ut non caperet eos domus, nec loca ipsa quae prope ianuam sunt, eos capere poterant. Haec ergo populi istius devotio eum allekerat in civitatem, sicut & Gerafenorum indevotio eum egredifecerat ex ipsorum regione, quia noluit projicere margaritas ante porcos, prout ipse prohibuerat. Nolite sanctum dare canibus, neque mittatis margaritas vestras ante porcos. Suffecerat eis ostendit (dum dimisit daemones in porcorum gregem qui magno impetu se praecipitem dedit in maris abyssum) quod illi qui vitam imitantur porcorum, ventri dedit, luto immerit, fectore delectati, caelum nunquam respicientes, caelestia non ruminantes praemia, nec supplicia, ad mortem solum nituntur, ac tandem in profundum inferni pelagus & abyssum inextricabilem cum impetu feruntur. At illis qui de Galilea erant, & ipsum cum aviditate expectabant, voluit ostendere quod querentes se querere soleat, & curare eos a corporis & animi infirmitate, sicut dicitur. Virtus Luc. 8. Domini erat ad sanandum eos. Non solum ergo hunc paralyticum curavit, sed etiam alios ex castellis Galilee confluentes in Capharnaum, ut audiret verbum Domini. Hoc insinuat S. Lucas; meminerunt autem Evangelistae hujus paralytici in periculari, quia insigne omnino fuit miraculum.

Matth. 7.

Virtus Luc. 8.

Luc. 19.

Quapropter advertere hic licet, distingui posse quadruplicis generis homines. Quidam enim plures generis nec quaesiverunt Christum, nec a Christo quaesiti sunt: infideles scilicet infidelitate, & cecitate ignorantiae persistentes, qui non habuerunt specialem vocationem ad fidem, nec Christum aut fidem ejus quaesierunt. Alii quaesiti sunt a Christo, sed non responderunt, nec eum quaesiverunt, sed fuere rebelles luminis, rebelles vocationi ad fidem, inter quos censeri possunt isti Gerafeni rogantes ut discederet ab eis. Alii vero quaesiverunt Dominum, & quaesiti sunt a Domino. Sic multi accurrebant ut viderent & audirent eum, sicut dicitur in hoc Evangelio, & de Zachaeo alibi specialiter legimus: Quarebas videre Iesum quis esset. Alii denique non quaerebant Dominum, & quaerebantur a Domino; qualis fuit Mattheus in telonio. Nulli porro sunt qui quaesiverunt Dominum, & non quaesiti fuerint ab illo, quia sine ejus praeviente gratia cum quaerere non poterant. Paralyticus certe, de quo nostrum Evangelium, & portitores ejus quaerebant Dominum, sed ab illo prius quaesiti. Et quia paralyticus pedibus corporis

Chr... fide... v... u... p... ad... cor... mot...

corporis non poterat eum quaerere, vel ad eum venire, ideo egebat aliorum auxilio & fide. Quapropter dicitur: *Ecco offerebant ei paralyticum ja. entem in lecto.* Quomodo autem id fecerint, explicat specialis d. Marcus cap. 2. & S. Lucas cap. 5. *Ecco viri portantes in lecto hominem, querebant eum inferre & ponere ante eum. Et non invenientes quâ parte eum inferrent pra turba, ascenderunt supra tectum, & per tegulas submiserunt eum cum lecto in medium ante Iesum.* Oblatio certe ei gratissima, quam & ipse querebat & expectabat, & de illa gaudebat. Medicus enim benignus obiectatur de ægris sibi oblati, si creto in illis artem & beneficentiam suam potest ostendere. Sic & fons noctu diuque fluens invitare videtur quoslibet ad hauriendum: & si lætitiæ capax foret, quo plures veniunt, eò magis lætari videretur, quod eos beneficio, nec se ipsum damno afficere possit: Iesus vixit medice & salutis nihil aliud sperabat, quam vim quandam beneficam ad salvandos homines, cuius rei gratia venerat. Unde etiam dictum est supra de illo, cum Capharnaum venisset, & multi undequaque accurrerent, *Virtus Domini erat ad sanandam eos, ut flectat per fanitatem corporis consequenter fanitatem mentis.* Itaque videbatur omnibus inclamare instar fontis vivas aquas fœtuentis, aut instar Medici omnes convocantis: Si quis eger gratia, misericordiam, viam, fanitatem, salutem, accedat & hauiat.

Sed fervens fides & charitas portitorum donum fuit Christo pretiosissimum & acceptissimam, quod quidem prius ipse intuitus est, quam ipsum paralyticum: Unde dicit Evangelista: *Ecco offerebant illi paralyticum jacentem in lecto.* Videns autem Iesus fidem illorum dixit paralytico: *Confide fili.* Propter fidem ergo illorum, quam intuebatur cum gaudio, pietatis oculum vertit in paralyticum digna certe erat fides illa fervens & charitas diligens portitorum, quam inuenerat & remuneraretur Dominus, quæ in hoc emicat, quod omnia media tentant, ut huic misero consulant sine mora, quodque ob id nullum detrectent laborem. Opus sane magnæ fidei erga Christum Dominum, opus magnæ charitatis fuit erga hunc paralyticum. Nonne arduum erat opus & zelo plenum non modo portare hominem in grabato, sed etiam cum illo in superiori domus ascendere, tegulas tollere, tectum discooperire, ante Iesum dimittere? Nullum impedimentum, nullam fangationem sibi putant debere obtare, quo minus proferant ægrum ante medicum, miserum ante misericordem, languentem ante eum qui languores nostros venit tollere. Neque differunt donec Christus domo exeat, ut exeunt cum præsentent; sed in media concione id sibi faciendum existimans, fervoreque fidei & necessitate paralytici cordi adpressâ nihil putant importunum aut molestum. Aut certe laudabilem fore autumat importunitatem, quæ nonnisi à charitate proce-

dit & pietate. Ideo hos non desepit Dominus, sed ob egregiam sane fidem erga seipsum, & ob pietatem constantem erga miserum illum ægrum, ipsos voluit insignis miraculi non solum testes, sed etiam cooperatores esse & imperatores. Non potuit conqueri hic paralyticus sicut alter qui dicebat: *Domine non habeo hominem qui mittat me in piscinam.*

Non abimile est quod in vita S. Eduardi Regis Angliæ memoriæ prodictum legitimus: Cum in palatio juxta Ecclesiam S. Petri aliquando moraretur, supervenit quidam Hybernicus genere pedis utriusque privatus officio, ita ut nervi in poplite contracti ad posteriores corporis partes erant rectorisissent: & carni sic erant immersi pedum articuli, ut a lombis ejus & deorsum corpus omne pervenissent. Ponectis ergo ad terram manibus, & sciamnis suppositis repebat, & factus sibi metipsum gravi traheretur se post se: Hic videns Regis Cubicularium ait ad eum: *Hugoline non me respicias, nec movebit te mea tanta calamitas? Responde illi: Quid me vis facere? Cui pauper: En scietis Apostolorum limina visitari repens, & necdum sanitatem promerui. Quam tamen Apostolorum princeps non negavit, sed distulit, socium in hoc miraculo volens habere Eduardum, quem sibi novis esse devotum. Ad ipsi enim Apostolo mandatum est mihi Regem adire, ut me sacro sub tectum dorso ad Ecclesiam palatio suo vicinam perferat, sequens percipiam integram sanitatem.* Hæc ubi nuntiata sunt Regi, Deo gratias egit, moxque accendens ut spiritualis ille *Asinus fortis accumbens in viri terminos, suppositi humeros suos adportandum.* Pendet de humero tanti Principis plenus sordibus pauper, squalidisque manibus regium pectus & collum complectitur. Interea ex assistentibus ridebant nonnulli, alii à paupere Regem declusum jocabantur, quidam simplicitatem justî fatuitatem reputabant. Cum vero Rex paululum processisset, subito nervi extendantur, rigantur ossa, carnes marcidæ recalcant emergunt carne pedum articuli. Distendit homo crura poplite jam flexili, & sane cum sanguine profuente, vestis regia ornatur porius quam redatur. Iam nunc fati esse clamant omnes, sanarumque languidum ob fordes ulcerum deponendum. Ille vero memor præcepti sibi dati petranfit, & Ecclesiam ingressus ante sanctum altare, oblationem hanc suam offert, Christoque ac B. Petro resignat. Incolumis ergo plenissimeque sanus effectus est æger ille, & gratias acturus Deo & S. Petro Romam est profectus. Hic in multis circumstantiis similitudo quædam reperitur in utraque sanatione miraculosa. Sicut enim fides & caritas S. Eduardi causa fuit illius miraculi; sic & fides ac caritas portitorum hujus paralytici. Sicut Eduardus ægrum suum humeris subvectavit & deportavit in templum; sic hi in lecto cum deportarunt super tectum. Sicut Rex eum ante altare præsentavit tamquam gratum Deo donum; sic

JOAN. 1.

Portitorum, & S. Eduardi Regis Angliæ compariatur.

Gen. 47.

Christus fide & caritate portitorum paralytici ad misericordium misit.

Quadragesima sancti gaudii hominis in die in die.

Mc. 19.

& isti paralyticum suum summiserunt ante Christum, qui fuit altare divinum, scientes pretium ei fore donum, nec ab eo reputandum. Sicut ager ille sanus reversus est Romam, ut tibi gratias ageret Deo; sic & hic paralyticus ob eandem causam, remittente Domino, reversus est in domum suam.

mihi fiducia pedem porrexeris, easenus postea. Quomocumque enim locum occupaverit pes vester, vester erit, inquit Dominus. Quis est pes vester, nisi spes vestra quomocumque illa processerit, obvinebit, si tamen ad Deum tota fuerit, ut firma sit & non titubet. Ita Bernardus serm. 32. in Cant. & serm. 15. Psal. 90.

Dom. 11. Tria notabilia.

PARS II.
De benedictione Christo. Vnde ostenditur, quod peccata paralytico remittuntur.

Prosequitur Evangelista noster. Videns fidem illorum dixit paralytico, confide fili, remittuntur tibi peccata tua. Quid dicit fidem illorum, intelligendam videtur non solum de fide portitorum, sed etiam de fide paralytici, ut interpretatur S. Chrysothomus hom. 30. in Mattheum, Euthymius, Theophylactus, & nonnulli alii. Nam non est verisimile paralyticum caruisse fide. Nisi credisset, profecto nec se tolli permisisset, nec demittere laborem voluisset. Immo non est incredibile ipsum petiisset ab aliis ut ad Christum reduceretur. Sed non obstante hac ipsius fide in Christum, quae multum ad iuvandum a fide offerentium requirit Dominus ab eo ulterius perfectam confidentiam & fiduciam; quam solet parere fides, tamquam mater filiam, tamquam fons rivum, tamquam radix ramum viridem & vivum. Et haec quidem fiducia maxime necessaria est ad aliquid a Deo impetrandum: si enim illa deficit, oratio vel repit, vel petit. Vnde Sanctus Thomas dicit: *Oratio efficaciam merendi habet a charitate, et vero efficaciam impetrandi a fiducia & fide.* Propterea etiam dicitur: *Si quis indiget sapientia, postulet a Deo, qui dat omnibus affluenter, postulet autem in fide, nihil habens.* Vbi nomine fidei etiam fiduciam comprehendit, sicut & Dominus cum dicit Magdalene: *fides tua te salvam fecit, vade in pace.* Aut dum dicit Hemorrhuisae, *Confide filia, fides tua te salvam fecit.* Hanc fiduciam maxime in se exercitare conati sunt Sancti, dum aliquid voluerunt a Deo, sive pro se sive pro aliis impetrare.

Quia vero ad remissionem peccati haec fiducia maxime est necessaria (quam quidem remissionem primo volebat Dominus huic imparti paralytico) ideo dicit ei: *Confide fili, remittuntur tibi peccata tua*, quasi dicat: Non sufficit fides te offerentium, nisi & tu coopereris, non sanat Dominus corporis, invitos aut dubitantes, sicut medici quandoque sanant reluctantes. Igitur a te magnam fiduciam in medicum exopto, sique prius sanare volo mentem, quam carnem, radicem morbi, quam superficiem. Principalis tuus morbus non est in corpore, sed est in anima, illius te volo sollicitudinem primo gerere, & per fiduciam magnam remedium impetrare. Tria ergo hic notata digna sunt.

Nota. Multi peccata sanantem corporis, immemores animae.

L. 2. q. 83. art. 15.

Iacobi 1.

Luc. 7.

Matth. 9.

Exempla SS. in fiducia & fide orantium.

Hac fetus S. Dominicus dicebat se nihil unquam a Deo postulasse, quin illud impetravit. Similiter & S. Thomas assererat se afflicto omne id quod per intercessionem B. Virginis efflagitasset. Idipsum refertur de sancto Doctore Alexandro de Ales.

Primo cum S. Chrysothomo notandum tacite prehenditur paralyticum huic, quod perat & desideret maxime corporis sanitatem, de remissione autem peccatorum & sanitate animae, nec cogitet, nec mentionem faciat, cum prima ad eam debeat cura tendere. Huic non abfines sunt plenique hominum, qui a longe amplius solliciti sunt de sanitate corporali, quam de spirituali: pro illa medicos & medicinam quolibet labore & dispendio querunt, pro hac vix pedem movent, vix oblatam medicinam accipiunt. An non multi Sacramentorum medelam, quam ad manum habent, negligunt vulneribus animae & infirmitati periculosae applicare? De his cogeri videtur Propheta: *Nunquid non est resina in Galaad, aut medicus non est ibi?* In monte Galaad excellens erat resina, stillans ex incisione arborum Therebinti, & aliarum aromaticarum arborum, quae resina mitigat dolorem, astringit vulnera, obducit cicatrices. Optimi etiam Medici erant in Arabia, ubi mons Galaad. Mons autem ille Ecclesiam designat, in qua resina de Christo crucifixo, tamquam Therebinto continuo fluit ad animae medelam, atque sacerdos est tamquam Medici periti illam administrant. Quare ergo tot adhuc sunt vulnerati, tot moribidi in plebe? Quia negligunt hanc medelam, ad hosque Medicos accedere? Quid ita? Quia parvi aestimant sanitatem animae, cum pro corpore salute etiam ex Arabia & India, & remotissimo orbe accerant remedia. Propter illam Naaman Syrus abijt in Samaniam, nulli parens summo, vel labori.

Hier. 8.

4. Reg. 5.

S. Catharina Senensis cum conversionem alicujus peccatoris postularat a Domino, ex hac fiducia solebat dicere: *Domine non dimittam te, nisi quod postulo, obtinueris, & sic votis suis non fraudabatur.*

Sic etiam Sisois Abbas orans pro Abraham discipulo suo tentato & lapsio confidenter dicebat: *Domine, cui non vis, non dimitto te, nisi curaverimus eum.* Sic curatus est ejus discipulus. Ita habent Vita Patrum libro sexto cap. 4.

Vnde de his & similibus dicebat quodam in loco S. Bernardus. *Magna audent, quoniam magni sunt, & quae audent, obtemperant. Magna siquidem fides magna meretur, & quatenus in bonis Do-*

Equidem sanitas corporis non est contemnenda, immo cum diligentia curanda est, & conservanda. Est enim pretiosus thesaurus sine quo vita nostra fastidio & aerumnis defertur. Est velut fol quidam in homine, cujus defectu perit oblectatio totius vitae, manetque homo in quadam caliginis tetrica

betrica confusione. Quid agrum oblectare potest
stratum purpureum, cortina varietate, vestes
auro intexte? Quid mensa opipara, vina exquisi-
tissima, cibi & elice omni genera? Ei potius omnia
ista fastidio sunt & oneri, quia nec in illis quiesce-
re & obdormire, nec his potest velici ob debilita-
tem, nec edere aut bibere. Pirrhus Rex Epiri, Ro-
manis tot infestus bellis, tot armatus bellicis
trophæis, Dis iuis sacrificans fertur numquam
triumphum postulasse, gloriam opes, vel alia do-
na, sed solam sanitatem; tanti eam æstimabat,
non ignarus sine ea reliqua quæ sub Sole sunt,
haud esse proficua. Vtique donum Dei est incolu-
mitas & sanitas. Sed si corporis corruptibilis &
eras perituri sanitatem tanti facimus, ut sine ea
nec opes, nec deliciae, nec ipsa vita placeat: quan-
ti nobis facienda foret salus animæ & numquam in-
teritorituræ, à qua dependet salus & vita æternæ?
Si pro ancilla foret salus animæ & numquam in-
teritorituræ, à qua dependet salus & vita æternæ?
Si pro ancilla foret salus animæ & numquam in-
teritorituræ, à qua dependet salus & vita æternæ?
Si pro ancilla foret salus animæ & numquam in-
teritorituræ, à qua dependet salus & vita æternæ?

Celebrem Medicum accefferant quidam juvenis
exulceratum ei digitum ostendens, & remedium
querens. At Medicus eum attentius considerans,
adverit ex signis faciei eum interioris visceris sup-
puratione graviter laborare. Tunc ait: *Nunc est
tibi, o homo, negotium de reduvia.* Est autem red-
uvia quaedam pellis circa unguem divulsio. Voluit
ergo per id peritus ille Medicus insinuare, gravi-
orem illi morbum inesse cuius curam non haberet,
cum de exigua pellis scissione fatigaret, & dolenti
remedium quereret. Sic planè multis contingit,
quia interiori sanitatem neglecta remedium exi-
gum querunt ulceri, quos mento redarguendos
dicimus, & monendos. Sic hunc paralyticum
monet Dominus, ut remissionem querat pecca-
torum, hocque præcipuum ejus esse negotium,
cujus curam debet gerere? quafi ægro cum præ-
dicto Medico diceret: *Non est tibi, o homo, negotium
de reduvia*; non de exigua re, non de pelle carnis
tibi debet esse cura, sed de sanitate mentis. Mirum
sanè & consideratione dignum est, quod ex omni-
bus qui ad Christum accefferunt supplices, ne-
mo legatur supplicasse pro remissione peccato-
rum, nisi Magdalena. Accefferunt multi claudi,
cæci, leprosi, demoniaçi, surdi, sed omnes ut san-
rentur corpore. Sola Magdalena Christum inter-
pellat pro animæ suæ salute. Sic nec paralyticus,
nec qui eum offerunt, Dominum rogant pro ma-
nus impositione, qui à peccatis absolvat, sed qua
paralyticum fuget. At Dominus quemam præci-
pua debet esse hominis sollicitudo, ostendit,
dum dicit: *Confide fili, remittuntur tibi peccata tua.*

Rational. Evang.

Secundum notandum, insinuas hic Dominum
sæpe causam apparentis morbi in corpore esse
peccatum quod in anima latet & mente. Iste igitur
tamquam peritus Medicus inspicit radicem
& originem morbi, ut eam prius tollat, deinde
morbum auferat. Sic contigit videtur huic pa-
ralytico ægrotudo ob culpam: ideo eam prius
tulit Dominus eluere, ut mox cedat facile paralyticus.
Similiter alteri paralytico contigit, cui dicit Do-
minus: *Ecce sanus factus es, jam amplius noli pec-
care, ne deterius tibi aliquid contingat.*

Audi quod in vita S. Francisci ad hanc rem spe-
ctans legitur: In civitate Reate Canonicus qui-
dam nomine Gedeon infirmitate gravi correptus,
lectulo decumbens ad Virum sanctum est delatus,
rogabatque suppliciter ipse, & qui eum deserebant,
& circumstantabant, ut dignaretur signo crucis ipsum
signare. At Franciscus spiritu & lumine divino
agnoscens eum lubricum fuisse & mundanum,
sic allocutus est: *Cum vixeris olim secundum de-
sideria carnis non curasti iudicia Dei, quomodo te
cruce signabo? Atamen propter devotas interceden-
tium preces, signabo te in nomine Domini. Scito tam-
en te graviter passurum, si ad vomitum redieris.*
Itaque signo crucis super eum factis, surrexit sanus,
qui in lecto jac-
bat contractus, sicut nos-
ter Evangelicus paralyticus. At paucis post diebus obli-
tus Dei, & verborum Viri sancti, ad solita vitæ
revertitur. Cumque serò cernisset in domo cuiusdam
Concanonici, & nocte illa ibidem dormiret, subito
super omnes corruit lectum domus. Cæteris au-
tem evadentibus mortem, solus ipse miser est inter-
emptus. Sic iusto Dei iudicio, inquit S. Bonaven-
tura, facta sunt novissima illius hominis peiora
prioribus propter peccatum, & propter ingrati-
tudinis vitium.

Notant hic sacri interpretes Deum immittere
homini infirmitates potissimum quinque de
causis.

Prima concernit iustos, quibus quandoque
Deus immitit ægrotudines, ut eorum merita
per patientiam augeantur, majoremque exinde
coronam percipiant. Ita factum est in Iob & To-
bia; quia enim accepti erant Deo, ideo probati
sunt, hic cæcitate, ille totius corporis intolerabi-
li ulcere: *Vinam appendere vult peccata mea
calamitas quam patior insulara, quasi arena maris
hac gravior appareret, inquit Iob. Quia acceptus
eras Deo necesse fuit ut tentatio probares te, inquit An-
gelus Raphael Tobie. Sic quidam ex antiquis
Patribus adolescenti ægrotato salutem à se posceret
recte respondit: Rem tibi necessariam cupis auferri
si enim aurum es, per ignem probaris, si ferrum es, ror-
biginem amittis: Hæc idem est quod alibi dicit S.
Augustinus: Quod si nax auro, quod si fœculum gra-
no, quod si ma ferro, nec tribulatio hominis iusto.*

Secunda causa eam concernit iustos, quibus
Deus immitit quandoque morbum ad custodiam
virtutum, & ad humilitatis solidum fundamentum.

L 222

2. Nota-
bile Sapo
caussa
morbi
corpore
est pecca-
tum ani-
malitatem.
1000, 2.

Bonav. de
vitiis, Fram-
cisci

Quinquæ
morborum
caussa.

Ad aug-
mentum
patientiam
& meritum
Deus ius-
tis morbos
mittit
Iob. 5.
Tob. 12.

Vita PP.
L. 2. n. 257.

Ad custo-
diam virtutum, & ad humilitatis solidum fundamentum.

Sic

*Adum ju-
stie etiam
moribus
immittit.
2. Cor. 12.*

*Stimulus
carnis S.
Patris
qualis fue-
rit in Paul.
190.*

*Stimulus in
vita Bri-
gitte.*

*Morbis
est sape
pena pec-
cati.*

2. Cor. 11.

Paul. 28.

Iob. 39.

*Morbis
aliquibus
est innotum
pena.*

Sic dicit de se Paulus: *Ne magnitudo revelationum extollat me, datus est mihi stimulus carnis mea Angelus Satanae, qui me colaphisat. Quapropter ter Dominum rogavi ut auferretur a me. Et dixit mihi: Sufficit tibi gratia mea, virtus in infirmitate proficitur. De quo agens S. Hieronymus sic loquitur: Ad revelationem humiliandam superbiam monitor quidam humanae imbecillitatis apponitur Apostolo, in similitudinem triumphantium, quibus in eorum retro comes adhaerebat per singulas acclamationes civium dicens: *Hominem esse memento.* Ita Hieron. Hunc autem stimulum, quem etiam vocat infirmitatem carnis Apostolus, multi putant fuisse dolorem corporis. Vnde Augustinus. *Dolore, inquit, corporis traditur Paulus exagriatus vehementer, dolores autem corporis immituntur plerumque ab Angelis Satanae, sed id non possunt nisi permitti.* In eandem sententiam dicit S. Basilus in quaestionibus suis explicatis. q. 55. *Ne videretur Paulus humana natura terminum transgredi, et ne quis ipsum reputaret aliquid eximium pra alii in corpore structura habere, sicut Lycones dum coponas et auro ei adducunt, ad humane naturae declarationem perpetuo cum agriudine consistebatur.* Haec S. Basilus. In particulari autem dicit Hieronymus ad Galatas 4. *ex mulierum sententia fuisse dolorem gravissimum capitis; alii teste S. Thoma in Epistola ad Corinthios cap. 12. putant fuisse illacos viscerum dolores.* Voluit igitur Dominus in Pauli corpore relinquere hanc infirmitatem, ut custodiret & perficeret ejus virtutem & humilitatem. Sic S. Brigitta quum Deum precaretur pro Algatio Ordinis S. Dominici Doctore Theologo, qui jam senex obitate oculorum & calcui doloribus cruciabat, responsum caelitus accepit: *Moesta mihi est, nec expedis sanitate corporis obsecrari animam ejus.**

Tertia causa immixti morbi esse potest, ut sic pena peccati, prout supra diximus. Sic lepra immixta est in Mariam sororem Moysis propter murmur & detractionem in fratrem. Sic Corinthii languebant multiplici morbo, quia non satis debite accedebant ad Eucharistiam: *Propter hoc innot vos multi infirmi et imbecilles, et dormiunt mulier.* Additque: *A Domino corripiamur, ut non cum hoc mundo damnemur.* Sic etiam in genere loquens Plaltes dicit: *Propter iniquitatem corripisti hominem et tabescere fecisti sicut araneam animam ejus.* Et Iob de Deo dicebat: *inceptat quoque per dolorem in lethulo, et omnia ossa ejus marcescere facit.* Hoc etiam colligi potest ex hoc nostro paralytico, ut supra dictum est. Sic quotidie pestilentiae & contagiosi morbi propter eandem causam a Deo immituntur, ob peccata scilicet ad emendationem.

Quarta causa est ad initium poenae aeternae: Sic Herodes lethali morbo percussus fuit, tormine scilicet & diro dolore viscerum, tandemque consumptus a vermibus, sive morbo pediculari, expiravit, nec emendatus invenitur. Sic & impius

Antiochus acerbissimis cruciatibus affectus eum fectore intolerabili inierit, & a poena dirissima in aeternam petrastrit. Nam de illo dicitur. *Orabat sceleratus Dominum, a quo non erat misericordiam consecutus, De his & similibus verum est illud S. Gregor. Quos praesentia mala non corrigunt, ad sequentia perpetua damnationis mala perducunt.* Propter hos etiam & senilis ora Propheta. *Duplici contritione contere eos Domine.*

Quinta causa est ad Dei gloriam manifestandam. Sic de Lazaro dicebat Dominus: *Non est haec infirmitas ad mortem, sed ad gloriam Dei.* Sic de cocco nato pronuntiabat: *Negus haec peccata neque parentis ejus ut causi nasceretur, sed ut manifestentur opera Dei in illis.* Quia ambigit in S. Lydia triginta & amplius annis infirmitate gravissima decumbente, non eam fuisse infirmitatem propter peccata, sed ut gloria Dei manifestaretur in illa etiam saeculis futuris? Offendit enim in illa Deus quanta oporteat pro nomine suo pati, & quantam gratiam dare possit ad patientiam.

Tertio notatu dignum est, quod adeo benigne Dominus hunc alloquitur paralyticum, dum cum quadam cordis tenetudine filium appellat: *Confide fili, remittuntur tibi peccata.* Sunt certe haec verba plena consolatione & suavitate, a corde benignissimo Redemptoris procedentia. Vinam unusquisque nostrum similiter audire possit ad cor suum loquentem Dominum, & dicentem sibi: *fili remittuntur tibi peccata tua!* Potest autem audire id omnis peccator, si corde perfecte conuertatur; si ad cor conuertatur, si illud perfecte aperiat Domino: *Loquatur pacem super eos qui convertuntur ad cor,* inquit Propheta. Quid gratius in hac vita potest contingere homini, quam vocari & insigniri nomine filii Dei? Quid optabilius, quam percipere ex ore Domini remissionem peccatorum, & illi inseparabiliter conjunctam gratiam deificam? Fuit ergo paralyticus iste per contritionem, & per gratiam adoptionis factus filius Dei, hanc enim adoptionis gratiam conequitur is, cui peccata remittuntur, & qui filius nominatur. Eradverte quod apud Lucam dicitur: *Homo remittuntur tibi peccata tua;* apud Mattheum vero & Marcum: *Fili remittuntur tibi peccata tua;* quia illi, qui peccat ut homo fragilis, debilis, ad malum proclivis, remittuntur peccata ut filio. Si scilicet filialem fiduciam, dolorem, amorem conetur resumere, & ad Patris misericordiam recurrere. De qua ut nemo quantum libet peccator desperet, nemoque animum despondens diffidat, Dominus in Evangelio bis pronuntiasse hanc vocem legitur, *Confide fili.* Ad utrumque scilicet sexum hoc direxit, ad virum unum, ad mulierem unam. Ad hunc paralyticum tanto studio ad pedes suos oblatum: ad mulierem quoque fluxum sanguis patiens, quae per turbam sese ingrefferat, ut vel solem fimbriam ejus tangeret, dixit: *Confide filia, fides tua te salvam fecit.* Vterque autem, tam paralyticus

pena. Ad. 12. 2. Mach. 9 lib. 9. miral,

lerem. 17.

5. Morbi immituntur ad gloriam Dei manifestandam. Ioan. 9.

3. Notabile. Summa Christi benignitas in alioquin paralytico.

Paul. 28.

Igitur hic impotens, quam mulier illa sanguinis fluxum patiens, peccatores graves reprobatur, qui tamen ad filiationem & gratiam Dei recipiunt, & sanitatem perfectam consequuntur, si cum fervore & fiducia conversi ad pedes Domini consistant. Unde uni dicitur, *Confide fili*, alteri autem, *Confide filia*.

Paralyticus non est dubium, potestque hic latus ex varia conformitate & similitudine declarari.

1. Paralyticus reddit totum hominem invalidum, languidum, inutilem: licet habeat pedes, non tamen serviunt ei ad ambulandum; licet habeat manus, non tamen serviunt ei ad operandum, nescitque nisi in lecto jacere, membrorum usu destitutus. Similiter peccatum reddit hominem languidum & remissum, ad omneque opus bonum inuicem, ita, ut non habeat pedes ad ambulandum aut progrediendum in via virtutis, nec manus aptas ad opera salutis; nescit nisi cum corpore jacere, nescit orare, nescit aliis pietatis operibus incumbere, nescit coram Deo stare. Sic de peccatoribus spiritus aedia correptis, quasi de idolis quibusdam inutilibus verum est illud Psalmista: *Manus habent & non palpabunt, pedes habent & non ambulant: Aures habent & non audiunt, os habent & non loquuntur.*

2. Paralyticus non solum sensus vitiat, sed etiam omnes hominis vires ita atterit, ut homo reddatur velut inflexibilis, insensibilis, stupidus. Similiter contingit in anima per peccatum, virtutes enim omnes ad nihilum deducit, ita ut homo sit velut insensibilis & mortuus, non solum quia divina non sentit, nec ad illa afficitur, sed etiam quia nec suam sentit miseriam, nec suos sentit aut agnoscat defectus. Intellectum habet obscurum, voluntatem languidam & aridam, memoriam plenam confusentibus sese variis cogitationibus. Hoc experientia quotidiana satis docet.

3. Maxime simile est paralyticus peccatum pravæ consuetudinis. Sicut enim paralyticus continuo detinetur hominem in lecto cum foetalis exhalationibus, nec se ex illo movere potest. Ita qui peccato pravæ consuetudinis detinetur, sordide jacet; & ita jacet, ut nec ad monitionibus hominum, nec minis Dei, nec puncturis conscientiae moveatur: quasi immobilis foret & insensibilis, nihil ascendit ad cor ejus, nihil mentem tangit.

4. Sicut paralyticus oritur ex defectu caloris naturalis, eo quod calor vel sanguis naturalis in frigus versus vitales venarum meatus intercludit. Similiter per peccatum calor amoris divini vertitur in torporem & frigus iniquitatis, & spiritus vitalis, fluxus scilicet gratiae divinae intercluditur. Sic se paralyticum agnoscebat David post peccatum inelamans: *Miserere mei quoniam infirmus sum, sana me Domine quoniam conturbata sunt omnia ossa mea.*

Omnis ergo qui paralytico languore afficitur

in anima, cito resurget ad medicum: illi se medico committat, qui sanare potest, novit, & vult. Talis est medicus Christus Dominus. Ipse enim potest, quia est Virtus Dei: novit sanare, quia Sapientia est: vult autem, quia ipse est misericors & miserator, qui languores nostros tulit, & de sanguine suo medelam confecit. Quod si non potest accedere ad hunc medicum praeter turbam desideriorum & affectuum terrenorum, quam immittit Caro, Mundus, Daemon, roget officii ab aliis scilicet precationes & merita Sacerdotum, vel Sanctorum illorum enim preces non despicit Dominus à charitate procedentes.

DOMINICA XVIII. POST PENTECOST.

Ecce quidam de Scribis dixerunt intra se, hic blasphemus: Quis potest dimittere peccata, nisi solus Deus? Matth. 9. Luc. 9.

Blasphemia grave peccatum est, cum quis in Deo falsa loquitur & indigna, ei attribuens quod non convenit, aut negans quod ei competit. Talis blasphemia est, Deum autorem peccati facere, aut injustum eum pronuntiare, vel negare misericordiam, omniscium, omnipotentem. Similiter grave peccatum est blasphemia erga Sanctos, eis denegando quod per divinam gratiam est concessum, aut indigna de ipsis loquendo, & attribuendo quae non conveniunt. Quae ad hoc peccatum proclives sunt, membra sunt Apocalyplice illius bestiae, *Cui datum est os quod aperuit in blasphemias ad Deum, blasphemare nomen ejus, & tabernaculum ejus, & eos qui habitant in caelo.* Dolendum sane inter quosdam Christianos horribiles crebro reperiri blasphemias, quas & ipsi Ethnici & infideles horrent. Quid enim non audent milites, satanica consuetudine in Deum & Sanctos impias voces minima occasione jactantes? Quid non vitiosi & ebriosi homines in tabernis? Quid non rixosi in aleis, vel aliis fortunæ ludis? Quid non iracundi & impatientes circa famulos & familiam etiam in privatis suis domibus? Hic centè omnibus impellente iracundia rot ferè excidunt juramenta quod verba, tot pejerationes, execrationes, blasphemias, quot voces & sententiae. Imitantur loquelam horridam inferni, idioma tartari, spumam Cerberi, in Deum & homines latrantes cum horrore audientium. Unde de similibus loquens sapiens dicebat: *Loquela multum jurans horripilationem capiti statuet, & irreverentia ipsius obturatio aurium.* Quasi dicat: Quorundam loquela adeo est cum irreverentia & impudentia conjuncta, ut audientibus capilli erigantur, & conentur obturare aures, ne tam infanis sermonibus & pejerationibus feriantur, vel contaminentur. Quam grave peccatum sit blasphemia, quaeque possit meretur, diximus in Horto Pastorum

Luc. 20. Tripax cita,

PAROCHIUS Christus peccata remissionem non blasphemus, sed si Deus esse ostendit.

Apo. 17.

Ecc. 27.

Zazz z Tra.